

Sygn. akt III AUa 2337/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 stycznia 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Lena Jachimowska
Sędziowie	SSA Antonina Grymel SSO del. Anna Petri (spr.)
Protokolant	Sebastian Adamczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 stycznia 2017 r. w Katowicach

sprawy z odwołania (...) Spółki z o.o. w C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

przy udziale ubezpieczonej M. C. (M. C.)

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w Częstochowie z dnia 23 października 2015 r. sygn. akt IV U 920/15

1. oddala apelację;

**2. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C.
na rzecz (...) Spółki z o.o. w C. kwotę 135 zł (sto
trzydzieści pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego
w postępowaniu apelacyjnym.**

/-/SSA A.Grymel /-/SSA L.Jachimowska /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 2337/15

UZASADNIENIE

Płatnik składek - (...) Sp. z o.o. w C. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w C. z 27 kwietnia 2015r. stwierdzającej, że ubezpieczona M. C., jako pracownik płatnika składek, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu w dniu 1 stycznia 2015r. Odwołujący domagał się zmiany decyzji i uznania, że tego dnia ubezpieczona podlegała wymienionym ubezpieczeniom społecznemu z tytułu stosunku pracy. Wskazał, iż zgodnym zamiarem stron umowy o pracę zawartej 31 grudnia 2014r. było określenie czasu jej trwania od 1 stycznia 2015r. do 28 lutego 2015r. Wskazanie w umowie, jako dnia rozpoczęcia pracy - 2 stycznia 2015r., strony umowy rozumiały jedynie, jako faktyczne podjęcie czynności związanych z pracą, gdyż 1 stycznia jest dniem ustawowo wolnym od pracy. Potwierdzeniem, że od początku taki był zgodny zamiar stron umowy jest zgłoszenie ubezpieczonej do ubezpieczenia społecznego od 1 stycznia 2015r. oraz aneks do umowy wskazujący na ten dzień, jako dzień rozpoczęcia pracy.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że skoro umowę o pracę zawarto 31 grudnia 2014r., a jako dzień rozpoczęcia pracy wskazano 2 stycznia 2015r., to 1 stycznia 2015r. nie jest zaliczany do okresu zatrudnienia, więc tego dnia ubezpieczona nie podlega ubezpieczeniom.

Ubezpieczona M. C. nie zajęła procesowego stanowiska w sprawie, choć podzielała twierdzenia odwołującego.

Wyrokiem z dnia 23 października 2015r. Sąd Okręgowy w Częstochowie zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, że ubezpieczona, jako pracownik odwołującego, podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym w dniu 1 stycznia 2015r.

Sąd I instancji ustalił, że ubezpieczona 31 grudnia 2014r. została zatrudniona u odwołującego na czas określony od 1 stycznia 2015r. do 28 lutego 2015r. na stanowisku pakowaczki, w pełnym wymiarze czasu pracy. Jako dzień rozpoczęcia pracy wskazano w umowie 2 stycznia 2015r. Z tego tytułu ubezpieczona została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych i do ubezpieczenia zdrowotnego od 1 stycznia 2015r.

Dnia 26 marca 2015r. organ rentowy skierował do odwołującego i ubezpieczonej zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego prowadzonego na okoliczność podlegania przez nią ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia w dniu 1 stycznia 2015r. W dniu 31 marca 2015r. do organu rentowego wpłynęło pismo odwołującego, w którym wyjaśnił, że w umowie o pracę podano błędną datę rozpoczęcia pracy przez ubezpieczoną. Stosunek pracy został nawiązany od 1 stycznia 2015r., zgodnie ze zgłoszeniem jej do ubezpieczeń. Do pisma załączono aneks do umowy o pracę zawartej 31 grudnia 2014r. pochodzący z 30 marca 2015r., na mocy którego zmieniono datę rozpoczęcia pracy z 2 na 1 stycznia 2015r.

Zdaniem Sądu Okręgowego, odwołanie płatnika składek zasługuje na uwzględnienie. Powołując się na treść art. 26 k.p. i art. 29 § 1 pkt 5 k.p., Sąd I instancji podniósł, że stosunek pracy nawiązuje się w dniu oznaczonym w umowie, jako dzień rozpoczęcia pracy, choć faktycznie rozpoczęcie pracy nie jest wymagane (tak: Kazimierz Jaśkowski: Komentarz do Kodeksu pracy, stan prawny na 1 lipca 2015r.). Jak jednoznacznie wynika z dokumentacji osobowej ubezpieczonej i zeznań świadków, intencją stron było zawarcie umowy na czas określony, obejmujący 2 miesiące: styczeń i luty 2015r. Ponieważ dzień 1 stycznia każdego roku jest dniem ustawowo wolnym od pracy, to niezależnie, czy w umowie o pracę dzień ten wskazany zostanie, jako dzień rozpoczęcia pracy, czy też nie, to i tak do podjęcia pracy dochodzi dnia 2, a nie 1 stycznia. Taka sama sytuacja dotyczy 1 listopada każdego roku.

W ocenie Sądu Okręgowego, skoro ubezpieczona zawarła umowę w dniu 31 grudnia 2014r., a strony wskazały na trwanie stosunku pracy od pierwszego dnia miesiąca: 1 stycznia 2015r., przeto celem zachowania ciągłości

ubezpieczenia - nieuprawnionym było pominięcie podlegania przez ubezpieczoną ubezpieczeniu w dniu 1 stycznia 2015r. wyłącznie z uwagi na to, iż jest to dzień ustawowo wolny od pracy.

Sąd I instancji zauważył, że powołana przez organ rentowy w zaskarżonej decyzji norma zawarta w art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p., mająca przemawiać za nieważnością czynności prawnej z uwagi na jej sprzeczność z ustawą lub jej obejście, nie ma zastosowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych nie zawierają bowiem odpowiednika art. 300 k.p. zezwalającego na odpowiednie stosowanie przepisów Kodeksu cywilnego do stosunku pracy w sprawach nieuregulowanych przepisami prawa pracy wówczas, gdy nie są one sprzeczne z zasadami prawa pracy. Regulacja ta ma charakter szczególny i nie może być stosowana w drodze analogii do stosunków ubezpieczeniowych, które w odróżnieniu od stosunków pracy - nie są regulowane przepisami prawa prywatnego, co znalazło potwierdzenie w wyroku Sądu Najwyższego z 21 października 2008r. (II UK 71/08, Lex nr 519959), w którym wskazano, że przepisy lub instytucje prawa cywilnego mogą być stosowane na gruncie ubezpieczeń społecznych tylko na podstawie wyraźnego przepisu prawa ubezpieczeń społecznych. Nadto, nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a pracodawca świadczenie to przyjmował (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 14 marca 2001r., II UKN 258/00).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd I instancji zmienił zaskarżoną decyzję i uwzględnił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniósł organ rentowy.

Apelujący zaskarżył wyrok w całości, domagając się jego zmiany i oddalenia odwołania oraz zasądzenia na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego. Apelujący zarzucił zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów:

- prawa procesowego - art. 233 §1 k.p.c., poprzez sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego;
- prawa materialnego - art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, poprzez uznanie, że ubezpieczona, jako pracownik odwołującego, podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowemu w dniu 1 stycznia 2015r.;
- art. 26 k.p., poprzez ustalenie, że stosunek pracy został nawiązany 1 stycznia 2015r., a nie w terminie określonym w umowie, jako dzień rozpoczęcia pracy.

Zdaniem apelującego, skoro strony umowy o pracę określiły dzień rozpoczęcia pracy na 2 stycznia 2015r., to stosownie do art. 26 k.p., w tym dniu został nawiązany stosunek pracy i od tego dnia ubezpieczona podlega ubezpieczeniom. Oznaczenie w umowie o pracę dnia rozpoczęcia pracy jest przy tym niezależne od tego, czy pracownik faktycznie tego dnia przystąpi do pracy. Rzeczywistej daty nawiązania stosunku pracy nie mógł zmienić aneks do umowy o pracę zawarty już po zakończeniu okresu obowiązywania umowy - 30 marca 2015r., którym zmieniono dzień rozpoczęcia pracy z 2 na 1 stycznia 2015r.

Ponadto, zdaniem apelującego, Sąd Okręgowy w sposób nieuprawniony kwestionuje prawo organu rentowego do badania ważności poszczególnych postanowień umowy o pracę. Jego kompetencje w tym zakresie potwierdził między innymi Sąd Apelacyjny w Szczecinie

w wyroku z 12 marca 2015r. (III AUa 520/14, Lex nr 1766063) wskazując, iż dokonywana przez organ rentowy kontrola zgłoszeń do ubezpieczenia oznacza przyznanie mu kompetencji do badania zarówno tytułu zawarcia umowy

o pracę, jak i ważności jej poszczególnych postanowień, które pozostają w kolizji z prawem lub zasadami współzycia społecznego,
albo zmierzają do obejścia prawa.

W odpowiedzi na apelację odwołujący wniósł o jej oddalenie.

Domagał się również zasądzenia od organu rentowego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem II instancji. Podniósł, że stosunek pracy został nawiązany od 1 stycznia 2015r., zgodnie ze zgłoszeniem do ubezpieczeń,

co potwierdzał także aneks do umowy o pracę z 30 marca 2015r., którym zmieniono dzień rozpoczęcia pracy z 2 na 1 stycznia 2015r. Wskazany pierwotnie w umowie o pracę dzień rozpoczęcia pracy - 2 stycznia 2015r. strony rozumiały jedynie, jako datę faktycznego podjęcia czynności pracowniczych, gdyż 1 stycznia jest dniem ustawowo wolnym od pracy. Od tego dnia nawiązana została umowa o pracę.

Płatnik składek podkreślił, że art. 26 k.p. jest jednym z przepisów prawa pracy o charakterze względnie obowiązującym - znajduje zastosowanie, gdy strony umowy nie postanowiły odmiennie. W tym przypadku strony w umowie określiły dwie daty, w tym omyłkowo datę 2 stycznia 2015r. Pomyłka powstała z niewłaściwego rozumienia terminu rozpoczęcia pracy użytego w art. 26 k.p. Strony rozumiały ten termin, jako datę faktycznego rozpoczęcia wykonywania czynności pracowniczych, a nie datę nawiązania stosunku pracy.

Odwołujący podniósł, że organ rentowy nie wskazał na czym polega sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału. Jego zdaniem, z materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że strony stosunku pracy zawarły umowę o pracę od 1 stycznia

do 28 lutego 2014r. i taki był ich zgodny zamiar. Potwierdzone to zostało ich wyjaśnieniami przed Sądem, jak również aneksem prostującym zapisy umowy. Zdaniem odwołującego, uznanie przez organ rentowy, że aneks zmierzał do obejścia prawa nie jest niczym uzasadnione. Zarówno płatnik składek, jak i ubezpieczona potwierdzili zgodny zamiar stron zawarcia umowy o pracę 1 stycznia 2015r. Od tego dnia zostały za nią opłacone składki

na ubezpieczenie społeczne. Organ rentowy nie wskazuje także dlaczego uznaje złożone oświadczenia woli stron umowy o pracę w zakresie jej obowiązywania od 1 stycznia 2015r., za sprzeczne z ustawą. Zdaniem płatnika składek, nie była to czynność pozorna, praca była świadczona, a opatrzone rozumienie treści art. 26 k.p. nie może zostać uznane za niezgodne z ustawą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd odwoławczy uznaje za własne ustalenia poczynione przez Sąd I instancji i co do zasady podziela dokonaną na ich podstawie ocenę prawną zasadności odwołania, z wyjątkiem wywodów tego Sądu odnoszących się do niedopuszczalności negowania przez organ rentowy postanowień umów o pracę i możliwości stosowania przez niego przepisów Kodeksu cywilnego. Ta część rozważań prawnych była bezprzedmiotowa i błędna.

Negowane przez organ orzekający kompetencje kontrolne organu rentowego wynikają wprost z art. 86 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U z 2016r., poz. 963 z późn. zm.), zwanej dalej ustawą systemową, który przewiduje, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych upoważniony jest do kontroli wykonywania zadań i obowiązków w zakresie ubezpieczeń przez płatników składek. Kontrola ta obejmuje m.in. zgłoszenie do ubezpieczenia oraz prawidłowość i rzetelność obliczenia, potrącenia i płacenia składki. Oznacza to przyznanie organowi rentowemu kompetencji do badania zarówno tytułu zawarcia umowy, jak i ważności

jej poszczególnych postanowień. Zakład Ubezpieczeń Społecznych może więc ustalać stosunek ubezpieczenia społecznego na ściśle określonych warunkach, będąc niezwiązanym nieważną czynnością prawną. Realna możliwość takiej kontroli powstaje po przekazaniu przez płatnika raportu miesięcznego, przedkładanego zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy systemowej. Stanowisko to jest ugruntowane w orzecznictwie sądowym (tak m.in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2005r., II UZP 2/05, OSNP 2005/21/338, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 sierpnia 2005r., II UK 16/05, OSNP 2006/11-12/191, z dnia 22 kwietnia 2008r., II UK 210/07, z dnia 2 kwietnia 2008r., II UK 215/07), a odmienny pogląd Sądu Okręgowego należy uznać za odosobniony.

Sformułowany przez apelującego zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie był uzasadniony. Zgodnie z jego brzmieniem, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. W świetle jednolitych poglądów orzecznictwa, ocena dowodów należy do istoty sędziowskiego wymiaru sprawiedliwości realizowanego przez sąd pierwszej instancji. Ingerencja sądu drugiej instancji możliwa jest tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, iż sąd pierwszej instancji rażąco uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego oraz brak jest wszechstronnej oceny wszystkich istotnych dowodów (tak: wyroki Sądu Najwyższego z 29 lipca 1998r., II UKN 151/98, OSNAPiUS nr 1999, nr 15, poz. 492 i z 5 stycznia 1999r., II UKN 76/99; OSNAPiUS z 2000r., nr 19, poz. 732). Skoro apelacja organu rentowego takich zarzutów nie przedstawia, przeto nie sposób przyjąć, iż apelujący skutecznie podważył ustalenia faktycznie dokonane przez Sąd I instancji.

Spór w niniejszej sprawie koncentrował się na ustaleniu, czy ubezpieczona podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom w dniu 1 stycznia 2015r. Stąd, rozważania prawne należy rozpocząć od przytoczenia przepisu art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej w związku z art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 tej ustawy, zgodnie z którym obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami: od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Jak trafnie ocenił Sąd I instancji, dla wyjaśnienia spornej kwestii konieczne jest ustalenie kiedy został nawiązany stosunek pracy łączący odwołującego z ubezpieczoną: 1 czy też 2 stycznia 2015r. Stosownie do prawidłowo powołanego przez ten Sąd art. 26 k.p., stosunek pracy nawiązuje się w terminie określonym w umowie, jako dzień rozpoczęcia pracy, a jeżeli terminu tego nie określono - w dniu zawarcia umowy. W świetle art. 29 § 1 pkt 5 k.p., podanie go stanowi obligatoryjny element umowy o pracę. Podobnie w przypadku umowy zawartej na czas określony, wskazując rodzaj umowy z istoty rzeczy należy oznaczyć czas jej trwania. Jak wynika przy tym z wyroku Sądu Najwyższego z 29 października 2007r. (II PK 56/07, OSNP 2008/23-24/350), przepis art. 26 k.p. nie uzależnia powstania stosunku pracy od jej faktycznego rozpoczęcia przez pracownika. Co do zasady, nie ma zatem przeszkód do przyjęcia, że dniem rozpoczęcia stosunku pracy stanowiącym o nawiązaniu stosunku pracy był dzień wolny od pracy, tak, jak słusznie uznał organ orzekający.

Analiza postanowień spornej umowy o pracę prowadzi do wykluczających się ze sobą wniosków: z jednej strony - stosunek pracy nawiązano na okres od 1 stycznia 2015r. do 28 lutego 2015r., a z drugiej - istotny dla ustalenia daty nawiązania stosunku pracy z punktu widzenia art. 26 k.p., jako dzień rozpoczęcia pracy wskazano 2 stycznia 2015r. Wobec tych sprzeczności, konieczna była interpretacja postanowień umowy przeprowadzona zgodnie z brzmieniem art. 65 § 2 k.c. w związku z art. 300 k.p., który przewiduje,

że w umowach należy raczej badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu.

Jak prawidłowo ocenił Sąd Okręgowy, niebudzącą najmniejszych wątpliwości wolą stron stosunku pracy było nawiązanie go na pełne dwa miesiące: od 1 stycznia do 28 lutego 2015r., co znalazło odzwierciedlenie w określeniu czasu jej trwania w umowie o pracę, zgłoszeniu ubezpieczonej do ubezpieczeń, a także w nie dostrzeżonym w toku postępowania przed Sądem I instancji jej świadectwie pracy. Miało jej to zapewnić ciągłość podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu, w którym pozostawała do 31 grudnia 2014r., co potwierdził organ rentowy w toku postępowania apelacyjnego (k. 67).

Rozbieżności prawne w niniejszej sprawie wiążą się tymczasem z rozumieniem przez strony zawartego w umowie sformułowania „dzień rozpoczęcia pracy”. Dla osób, które ją podpisały oczywistym pozostawało, iż pod pojęciem tym mieści się tylko i wyłącznie dzień przystąpienia przez ubezpieczoną do wykonywania obowiązków pracowniczych, co wynikało z faktu, iż poprzedni dzień - 1 stycznia 2015r. był ustawowo wolny od pracy. W żadnym wypadku przy tym, strony tego kontraktu nie zakładały, iż takie oznaczenie owego dnia wskazywać może na datę nawiązania stosunku pracy, którą bezsprzecznie miał być dzień 1 stycznia 2015r. Okoliczności te zostały potwierdzone w czasie przesłuchania ubezpieczonej i członka zarządu odwołującego - D. G. i wynikały z zeznań byłego już reprezentanta odwołującego i członka jego zarządu, który w jego imieniu podpisał umowę o pracę - świadka K. J.. Skoro zatem, jako dzień rozpoczęcia pracy, strony rozumiały wyłącznie datę przystąpienia ubezpieczonej do pracy, a nie dzień nawiązania stosunku pracy, co znajduje pełne odzwierciedlenie w powołanym wyżej materiale dowodowym, przeto przyjęcie przeciwnych wniosków przez apelującego nie może być uznane za trafne. Gdyby zamiarem stron nie było nawiązanie stosunku pracy od 1 stycznia 2015r., to daty tej nie wskazałyby, jako początku czasokresu trwania umowy o pracę ani w jej treści, ani w zgłoszeniu do ubezpieczeń, ani też w świadectwie pracy. Dodatkowo wniosek ten potwierdza zawarty przez strony umowy o pracę aneks do niej z dnia 30 marca 2015r., choć został on sporządzony już po zawiadomieniu ich o wszczęciu przez organ rentowy postępowania wyjaśniającego w tej kwestii, co umniejsza jego znaczenie.

Na koniec należy zauważyć, iż całkowicie zbędne i nietrafne są uwagi Sądu I instancji, odnoszące się do stosowania przepisów prawa cywilnego do stosunków ubezpieczeniowych. W rozpoznawanej sprawie analizie podlegała treść poszczególnych postanowień łączącej strony umowy o pracę w aspekcie zgodnej woli stron, którą zresztą Sąd I instancji także

brał pod uwagę, choć formalnie nie powołał przepisu art. 65 § 2 k.c., mającego zastosowanie do stosunków pracy na podstawie art. 300 k.p. Przepisy Kodeksu cywilnego stosuje się przy tym do stosunku pracy, niezależnie od tego, na potrzeby jakiej gałęzi prawa ustala się jego treść. Nie sposób więc przyjąć, iż w rozstrzyganym przypadku mowa o zastosowaniu przepisów Kodeksu cywilnego do prawa ubezpieczeń społecznych, jak opatrzenie postrzega to Sąd Okręgowy. Regulacje cywilistyczne odnosi się bowiem w pierwszej kolejności wprost do stosunku pracy, a dopiero potem - ustalenia wynikające z jego treści „przenosi się” na grunt ubezpieczeń społecznych, co jest nie tylko dozwolone, ale wręcz wymagane.

Skoro zatem w świetle powyższych ustaleń niebudzącą najmniejszych wątpliwości wolą stron było nawiązanie stosunku pracy z dniem 1 stycznia 2015r., przeto od tego czasu ubezpieczona podlega ubezpieczeniom, jak ostatecznie trafnie wywiódł to Sąd I instancji.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny oddalił apelację, jako bezzasadną.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. przy zastosowaniu art. 391 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 11 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013r., poz. 490 z późn. zm.) przy zastosowaniu § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804).

/-/SSA A.Grymel /-/SSA L.Jachimowska /-/SSO del. A.Petri

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR